

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1546/06
08.02.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Споменке Зарић, Соње Бркић, Слађане Накић-Момировић и Слободана Дражића, чланова већа, у парници тужиоца АА, кога заступа АБ, адвокат, против туженог Холдинг "ББ", ради поништаја одлуке, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Окружног суда у Нишу Гж.926/03 од 17.04.2003. године, у седници већа одржаној 8.02.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Окружног суда у Нишу Гж.926/03 од 17.04.2003. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Нишу Гж.926/03 од 17.04.2003. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Општинског суда у Нишу П.1.982/02 од 19.12.2002.године, којом је усвојен тужбени захтев и поништено решење директора туженог бр.98 од 4.07.2000. године, којим је тужиоцу изречена мера престанак радног односа, као и одлука Управног одбора бр. 123 од 14.08.2000. године, којом је одбијен приговор тужиоца, а потврђено решење о изреченој дисциплинској мери-престанак радног односа, па је тужени обавезан да тужиоца врати на рад у року од 8 дана, као и да му накнади трошкове парничног поступка.

Против другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у границама овлашћења из чл.386. раније важећег ЗПП, који се примењује на основу чл.491. став 1. и 4. ЗПП ("Сл.гласник РС" бр.125/04) и нашао да је ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл.354. став 2. тач.11. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, дисциплински поступак против тужиоца је покренут захтевом од 6.04.2000. године, а због повреде радне обавезе учињене током марта 2000. године за коју је тужени сазнао 4.04.2000. године. Решење директора туженог којим је тужиоцу изречена дисциплинска мера престанак радног односа је донето 4.07.2000. године. На ово решење тужилац је уложио приговор Управном одбору туженог 20.07.2000. године, и не сачекавши одлуку о приговору 28.07.2000. године, поднео тужбу. Управни одбор туженог је одлуку о приговору донео 14.08.2000. године, пре окончања првостепеног поступка.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев због застарелости вођења дисциплинског поступка.

Према члану 98. став 3. Закона о радним односима ("Сл.гласник РС" бр.55/96) вођење дисциплинског поступка застарева протеком 3 месеца од дана покретања поступка за утврђивање повреде радне обавезе, односно протеком 6 месеци од дана када је повреда учињена. Дисциплински поступак је покренут 6.04.2000. године, окончан 14.08.2000. године, а застарелост његовог вођења наступила 6.07.2000. године - по протеклу 3 месеца од дана његовог покретања.

У ревизији се неосновано указује да је првостепени суд прекорачио тужбени захтев, а да другостепени суд, потврђујући првостепену пресуду, ово прекорачење није санкционисао. У време одлучивања првостепеног суда постојала је коначна одлука туженог у смислу члана 91. Закона о радним односима, која са првостепеном одлуком чини јединство без обзира што није обухваћена тужбом. Судови су правилно утврдили да су испуњени услови да суд одлучује о законитости изречене дисциплинске мере, а уосталом, на рочишту на коме је главна расправа закључена тужилац је поставио захтев да се обе одлуке пониште као незаконите, као што је то правилно оценио другостепени суд.

Из изнетих разлога, на основу одредбе члана 393. ЗПП, је одлучено као у изреци.

Председник већа-судија

Снежана Андрејевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

мз